

Iz mladih peres . . .

(Prispevki „Zvončkarjev“.)

POKOJNEMU OČETU.

Oh, oče, kako hudo mi je po Tebi,
kadar vrnem se v domači kraj.
Vsi so zberejo krog mene,
le Tebe več ne bo nazaj...

Pokriva bela te odeja,
Tvoj grob je zapuščen in tih,
namesto cvetja pa poganja
iz mojih prsi tožen vzdih.

Počivaj sladko v hladnem domu,
Ti dobri, blagi oče moj,
namesto svečk na Tvoji zemlji
ljubezen moja Ti gori nocoj...

Mirko Mihelič,
Studenci pri Mariboru.

DINAR JE PRIPOVEDOVAL...

Učila sem se kakor navadno zvečer. Domači so odšli že spat, le jaz sem si na vse načine belila glavo, a ta dan sem bila nenavadno zabita. Bolj ko sem se učila, manj sem znala, vse skupaj se mi je mešalo. Učila sem se slovensko slovstvo. Da vidim, koliko sploh znam: »Josip Jurčič se je rodil... Ah, kje že? Aha, na Muljavi, na Gorenjskem leta 1944... Sedaj se šele streznim, ko pogledam v zvezek. Saj Muljava je vendar na Dolenjskem in ne na Gorenjskem; za božjo voljo: leta 1944. niti še bilo ni!... Torej še enkrat! Jurčič se je rodil 4. marca 1844. na Muljavi. Ne morem dalje, glava me že boli, zdeha se mi pa tudi!...

Moje misli so bile vse zmešane, oko mi je nemirno pregledovalo vsak kotiček v sobi in mi končno obstalo na dinarju, ki je revež že ves umazan ležal med mojimi knjigami.

Zamislila sem se v njegovo življenje in usodo. Kaj, ko bi vedela, kdo ga je že vse imel v rokah! Nisem dolgo premišljevala njegovega krogoteka, zakaj kmalu so mi oči začele lesti vkup. Pustila sem Jurčiča na papirju, dinar na mizi in sem kmalu sladko zadremala.

Ah, kako lepo se mi je sanjalo! Mali, umazani dinar je nenadoma začel rasti, postal je večji in večji, in kakor da je bral prej moje misli, mi je začel pripovedovati:

Ko so skovali mene in veliko število mojih veselih bratcev, smo postali združeni v lepi novi obleki veliki gospodje, saj igramo vendar glavno vlogo v državi. Odšli so nas v lepih zavitkih v banke in finančne urade, ti pa so nas razdelili v trafike in tedaj se je ločila življenska pot vsakega posameznika izmed nas. Prišel sem v roke bogatemu trgovcu. Hranil me je nekaj časa z mojimi tovariši vred v mali denarnici, potem pa me je oddal na cestni železnici. Nato sem priromal v roke mlade gospodične, ki me je vesela pogledala in vzkliknila: »Joj, kako lep je ta novi dinar!« Mislim, da ostanem dolgo pri njej, a kmalu jo je premagala sladko-

snednost. Zamenjala me je za sladke bonbončke. Iz slaščičarne sem prišel v posest lahkoživemu gospodiču, ki me je nič hudega sluteč po poti izgubil. Ah, od tedaj pa ni bilo več moje lepe obleke. Med prahom sem se grozno umazal. Našel me je delavec in — oh nesreče! — stisnil me je v žep in me potem oddal za cigarete, poleg je pa še zabrusil prav robato: »Dobre so cigarete zastoj!«

No, potem pa sem kmalu našel dolgo trajno domovanje. Star skopuh me je končno zaprl v železno omaro. Hoj, tam je bilo družine! Hitro smo se spoznali med seboj. Dobil sem celo starega znanca iz torbice mlade gospodične, ki se kar ni mogel načuditi moji revni suknji. Gotovo mojemu gospodarju ni šlo več dobro. Število pisanih tovarišev se je začelo od dne do dne krčiti. Ponosnih stotakov in plemenitih tisočakov, ki so nas tako po strani gledali, ni bilo več. Potrtega lica je gospodar obrnil vsakega posebej, preden ga je izdal. Prišla je vrsta tudi name! Poslovil sem se od ostalih tovarišev, od obupa tega gospodarja in krenil z malo kopico kot zadnja obramba na davkarijo.

No, potem sem prepotoval še marsikatero pot po naši lepi domovini. Izdajali in prejemali so me veseli in žalostni, bogati in ubožni gospodarji ter gospodarice. No in končno sem se znašel zopet v trgovini, od tam pa si me prejela ti, draga prijateljica, ki sedaj spiš spanje pravičnega.

Toliko sem ti hotel povedati in opisal sem ti v glavnem svoj tek iz rok v roke, ki bo kakor mislim, kmalu dokončal svojo nalogo... Dobro spanč kaj, lahko noč!...

Dinar je umolknil. Predramila sem se... Oh, kako lepo mi je pripovedoval! Pa kaj, to so bile le sanje, sanje moje razmišljene domišljije. Sedaj se šele zavem, namesto da bi se učila, sem zaspala. O, jaz nesrečnica!

Malo moram še ponavljati. Jurčič se je rodil... ne morem več.

Da sem morala zaspati! Kaj imam zdaj od tega? Nič! Da pa v glavi tudi nič, si lahko mislite!

Silva Bahovec, Ljubljana.

ZVEZDA DOMOVINE.

Tiha noč na zemljo pade,
zvezde nanjo sevajo,
vse je tiho, vse počiva,
zunaj vile plešejo.

Vile plešejo prekrasno,
zvezdice se vtrinjajo,
semkaj ena, tjakaj druga,
srečo oznanjujejo.

Pridi, zvezda domovine,
in utrni se svetlo,
pa povej, kedaj nam sine
sreča na Primorsko vso.

Marija Rus, Ljubljana.